

Всеукраїнська громадсько-політична і літературна газета

КРИМСЬКА СВІТЛІГА

Видається у Сімферополі

№ 7 (110) Субота, 18 лютого 1995 р.

Ціна 2000 крб.

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

СУТНІСТЬ ВЛАДИ КРІЗЬ ПРИЗМУ ДУШІ

Вже вкторе вертаюся подумки до розмови з приводом однієї з моїх колонок редактора. Мій опонент, доктор наук, професор, не погоджувався з моим твердженням про те, що кривав смуга в історії нашого суспільства, страшні репресії 30-х років значною мірою обумовлені постстатю Сталіна, його особистим розумінням суспільно-політичних процесів і його особистою оцінкою того чи іншого явища в житті суспільства. «Не Сталін винен в тому, що були репресії», — мовив мій співбесідник, — а система. Не було б Сталіна, але існувала б система, ота страшна машина помсти і крові, яка не може існувати без жертв.

Слухаючи професора, я відчув, що червону, наче скляп, «Пік раків» не тому, що допустив маху, повязану кривавою репресією з особистістю Сталіна, а тому, що в цей момент мене, образно кажучи, почвали менторським тоном, начебто я не знав, що кожна людина, а тим паче політичний діяч є продуктом певної системи. Але як тоді бути з роллю особистості в історії? Адже скільки з цього приводу видбулося дискусії, а візини Думи ріднін?

Хоч як розіяснила господин Круглов стосовно негайного ривка до Росії, він, досвідчений майстер мінінгшини, чудово знає, що затуліним і лимоновим у Москви потрібна не Мар'я Іванівна Іванова (Петрова, Сидорова), яка живе у Криму і нікчем не може «відсвіднитися», а потім Крим з його родичами землями, морем, горами...

Чорноморський флот, заодин прив'язаний до «кримської проблеми», хоча самого флоту вже немає. Боездатність кораблів ЧФ потребує під великим сумнівом. Президент України Л. Д. Кучма, виступаючи перед народом, редакторами газет, на нараді в Житомирі сказав, що вважав би за доцільніше вирішити проблему поду ЧФ наступним чином. Хай усі кораблі ЧФ вийдуть у відкрите море чи океан і дадуть залп у зіл своїх гармат. Тоді, що залишиться на плаву, оте їх треба ділити, а все інше — металобрухт. Що ж, в кожному жарті є доля правди...

Війна законік між Сімферополем і Києвом — то вигадка. Комусь дуже кортить відповісти діалог фахівців з профанацією, гучно — «Війною законів». Те, що натворила ВР Криму за своє існування, важко назвати законами. Усі ці документи не витримують елементарної юридичної експертизи, повністю ігнорують не лише міжнародне право, а і права людини. Згадаймо закон про освіту в Криму, який так любить розхвалювати за «демократичність» чиновники від освіти, басмі «кукурикі» дотворення такого закону. Або закон Криму про громадські об'єднання... Проголосуючи, що Крим є складовою частиною України, ВР Криму водночас проголосує, що громадські організації та політичні партії, керівні центри яких перебувають за межами Криму... не мають права брати участь у формуванні органів влади в автономній. Нісенінці? Безперечно! Але збогати відповідною питанням, що вони написали: політичні партії, керівні центри яких знаходяться, скажімо, у Сполучених Штатах, Великобританії, Франції, Росії, то це можна було б зрозуміло. А так маємо чітко означену КРИМСЬКУ ПОЛІТИЧНУ РЕЗЕРВАЦІЮ.

Повертаючись до ролі особистості в історії, не можна обійти мовчанкою такий сутийкий елемент історичного процесу, як ІНТЕЛЕКТУальний торцю.

Сталін, винищивши ленінську гвардію і поставивши на її місце своїх слухняних висуванців, свою партійно-державну бюрократію, значно післабив вимоги до інтелектуальних здібностей свого оточення (потрібно було, щоб вони не перевершували його). Але, володіючи сильною воєю і організаторськими здібностями, Сталін примутивав кадри свої працівникам до знесилення. Серед стalinізмів висуванців було чимало прекрасних адміністраторів, але всі вони (навіть члени Політбюро) тримали перед Сталіном. Деякі з другого ешелону навіть боялися пересуватися наверх, бо таке підвищення ставило їх у безпосередню близькість до Сталіна. Ось чому стalinізм актив втімився від напруження і надмірного страху.

Розповідається, що за стalinізмів часів державно-бюрократичного апарату працювали ціліми ночами. І це пояснювалося не лише стилем діяльності і режимом життя самого вождя. Перед молодою державою стояли дісно грандозні завдання, і їх потрібно було вирішувати в короткий термін. Ну, а якщо не вистачає інтелекту, то беруть іншу частину людиною, якою опускаються на стільце. Сміх сміхом, але ми чомусь не бачимо, що наші чиновники, в тому числі і кримські, «роботают до изнеможения». Кругом — бруд, безлад, безгосподарність. Ламаютъ те, що донедавного мильувалося; якби післі душу, під вікнами вашої квартири з'являються металеві гаряжі, що, ніби монстри, наступають на все живе — на природу і людінину. Важко повірити, що ці гаряжі споруджуються власниками на свій страх і ризик. Ясно, що передеї цій аеабіній хабар чиновнику в райвінниці.

Візьміть 23-й том повного зібрання творів Леніна, відкрийте його на 61-й сторінці і ви прочитаєте (тут доведеться заряди обережності читувати мовою орігіналу): «Не то важко! О! отстаивает непосредственно известную политику, — ибо для защиты всяких взглядов при современной благородной системе капитализма любой богач всегда сможет „кнанять“ или купить, или привлечь любое число адвокатов, писателей, даже депутатов, профессоров, попов и так далее».

Ми — діти системи, від цього нам не втекти. Ми любимо когось читувати, особливо, якщо чужі думки розуміння від власних. Цим теж треба рахуватися!

Так що ж все такі лежать в основі кримської влади? Так, саме інтерес певних сил. Не важливо, чи мають ці силы кримську пропаганду, чи перебувають вони десь у гірських державах, чи в самій Білокам'яні, тобто у Москві. Головне, вони існують, вძень і вночі марят Кримом, тому її посадили на трон у Криму своїх васалів.

Конфлікт між президентом Криму Ю. Мешковим і кримським «парламентом» є захопленням відбори з Кримською реакцією.

Відомо, що Ю. Мешков має свою «концепцію» вирішення цього питання, а група депутатів на чолі з С. Цековим — свою.

Ось тут і нащтовніша коса на каміні.

Враховуючи те, що ВР Криму відійшло після тричілітніх тягнів з кримським президентом створити свій, «домашній» уряд, спів, очевидно, зробити висновок, що ділтиуть власність у Криму місцеві. Звичайно, місцеві теж комусь що-сь вже пообіцяли, а то й встигли продати, але це вже тема для кримінального дослідження.

Але залишмо у спокой Ю. Мешкова. На нього вже й так пущено тележурналістами багато стріл, навіть дізналися від всюдиущих журналістів, що під час відомого, політичного напруження у Криму кримський президент слав не лише з автомобілем Калашникова.

Повернемося до т.зв. законодавчої влади, бо, як не крути, а хтось-таки повинен творити закони.

Відома законів, що твиває між Сімферополем та Києвом, — теж не впада-

є загострє політичну ситуацію в Україні, але і відволіє зусилля від проведення комплексних ринкових перетворень, проголошених Президентом України.

Вибори незалежні, народ України вибори і права не посилати своїх синів помирати на чужині за інтереси іншої держави і не дозволити чужим танкам та бомбардувальникам наводити «конституційний порядок» на наші землі.

Соціально-економічна ситуація в Україні важка. Але внаслідок незалежності, а через блокування давно наявних економічних реформ. Така кампанія не ли-

ЗАЯВА

КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДІ ПАРТІЇ ДЕМОКРАТИЧНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ ТА ПОЛІТРАДІ ТРУДОВОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНИ З ПРИВОДУ НЕЗАКОННОГО ЗБОРУ ПІДПІСІВ ЗА ВІДНОВЛЕННЯ СРСР

Останнім часом в Україні проводиться нелегальний підпісів за відновлення Радянського Союзу.

Серед натхненників та ініціаторів цієї протизаконної акції чимало депутатів України, зокрема фракція «Комуністи України» за соціальну справедливість та народовладдя, яка опублікувала підпіркувану заяву у газеті «Голос України» від 12 січня

шо загострє політичну ситуацію в Україні, але і відволіє зусилля від проведення комплекстих ринкових перетворень, проголошених Президентом України.

Вибори незалежні, народ України вибори і права не посилати своїх синів помирати на чужині за інтереси іншої держави і не дозволити чужим танкам та бомбардувальникам наводити «конституційний порядок» на наші землі.

Соціально-економічна ситуація в Україні важка. Але внаслідок незалежності, а через блокування давно наявних економічних реформ. Така кампанія не ли-

штє загострє політичну ситуацію в Україні, але і відволіє зусилля від проведення комплексних ринкових перетворень, проголошених Президентом України.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава незалежність України має джерело волі народу України, чітко і недвозначно виражену на всенародному референдумі 1 грудня 1991 року.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава незалежність України має джерело волі народу України, чітко і недвозначно виражену на всенародному референдумі 1 грудня 1991 року.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава незалежність України має джерело волі народу України, чітко і недвозначно виражену на всенародному референдумі 1 грудня 1991 року.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава незалежність України має джерело волі народу України, чітко і недвозначно виражену на всенародному референдумі 1 грудня 1991 року.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава незалежність України має джерело волі народу України, чітко і недвозначно виражену на всенародному референдумі 1 грудня 1991 року.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава незалежність України має джерело волі народу України, чітко і недвозначно виражену на всенародному референдумі 1 грудня 1991 року.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава незалежність України має джерело волі народу України, чітко і недвозначно виражену на всенародному референдумі 1 грудня 1991 року.

Таким чином дії, спрямовані на реанімацію та підтримку режиму, провоциують новий виток соціальних потрясінь. Щоб запобігти цьому, закликаємо всіх громадян відмежуватися від організації цієї акції і поєднати зусилля для збереження незалежності та різного проведення демократичних перетворень в інтересах всього народу і кожного з нас.

Факт, що держава нез

ЧЕЧНЯ — МИРИЛО МОРАЛЬНОГО ЗДОРОВ'Я ЗАХІДНОЇ ДЕМОКРАТИЇ

На очах у всього світу травмовані національно-визвольними рухами імперський монстр кров'ю заливав маленьку Чечню. Здавалося, 1991 року імперія впала і на її руках почали зводитися з колін незалежні держави. Відтак де facto. Але у свідомості населення по обидва боки бар'єру вона збереглася. Народ метрополії сприймає краї СРСР як особисту трагедію («як жаль, що так быстро скривається наша страна»), а темний лід колишніх колоній — як втрату левної стабільноти і відносної безпеченості. Адже у недавно посталих держав неминучий болючий процес формування національної економіки, державної влади, і цей процес об'єктивно супроводжується кризовими явищами.

Імперська інформаційна служба ефективно манипулює масовою свободою і підгригає колоніальні, холопські настрої. А там, де цого замало, діється до зброй. Грузія, Азербайджан, Південно-Східна Азія... Терор осі Чечні. Детячі тисяч вимуштувані військових кинуто на жемчужну патріотів, які не хочуть стати на коліна. Західний світ відмовився наявіт від моральної підтримки чеченців. У унісіон з Козиревими лідерами європейських держав та США заявили, що чеченський конфлікт — внутрішня справа Росії. Ось так Борис Елцин заздалегідь дістав індульгенцію на роз'їзд Чечні.

Історія повторюється. Світ ухе пережив потурнання агресорів чи, певніше, агресарам, за що заплатив шістдесятма мільйонами людських жертв. Тоді, я і тепер, захиди демократії сподівалися, що кинувши в пашу імперії невільнику територію, можна відмінити її аплет. Однак ні! Судети, ні! Літва чи Естонія не задовільнили завоюваними амбіції Гітлера і Сталіна. Більше того, після покинутих лицею розпалила захисність і додала впевненості, що за відповідної поготовки і потурнані сусідів можна вчинити масштабніші акції і мати успіх.

Сьогодні нас хочуть переконати, що Чечня — російська територія, а чеченський народ — московський підданець. Та хіба ж на Росія 1817 року — не так давно, як для історії, — розпочала агресію проти Кавказу? Легендарний Шаміл оголосив газават — священна війна — і 25 років точилася кривава битва з російською навалою. І хоч «демократ» Ермолов з закликав «Смирні», Кавказ, ідеть Ермолова, Кавказ продовжує нерівну боротьбу. Лише через 42 роки, 1859-го, Чечня була переможена, але, як ми переконалися, не скорена і донині. Не кпрічуна, як пухло інформує Рейтер, а загарбана. І вітоди горді чеченці щораз, як тільки з'явилася наемнеша можливість, ставали на боротьбу з московським імперіалізмом. Вони наважилися скріпиться 1941 року зіткненням з двох імперських потворів, за що мало не весь народ було виселено з рідної землі у 1945 році.

То неже Чечня є внутрішньою справою Росії! Нехай юристи-міжнародники дадуть відповідь на запитання, чи має право народ

боротися з колонізатором за свободу, незалежно від того, коли він був поневолений? І якож каузитично не була відповіда на це запитання, історія переконує, що жоден термін поневолення николи не був юридичною підставою для увіковічення рабства. 600 літ терпіння болгар турецьку неволю, але врешті скориністя ослабленім Оттоманської імперії і здобули незалежність. Кількасот кримських Курдінці переходили з рук в руки турецьких, але на початку ХХ століття відмінної народ, які втратили певну стабільноту і відносної безпеченості. Адже у недавно посталих держав неминучий болючий процес формування національної економіки, державної влади, і цей процес об'єктивно супроводжується кризовими явищами.

Імперська інформаційна служба ефективно манипулює масовою свободою і підгригає колоніальні, холопські настрої. А там, де цого замало, діється до зброй. Грузія, Азербайджан, Південно-Східна Азія... Терор осі Чечні. Детячі тисяч вимуштувані військових кинуто на жемчужну патріотів, які не хочуть стати на коліна. Західний світ відмовився наявіт від моральної підтримки чеченців. У унісіон з Козиревими лідерами європейських держав та США заявили, що чеченський конфлікт — внутрішня справа Росії. Ось так Борис Елцин заздалегідь дістав індульгенцію на роз'їзд Чечні.

Історія повторюється. Світ ухе пережив потурнання агресорів чи, певніше, агресарам, за що заплатив шістдесятма мільйонами людських жертв. Тоді, я і тепер, захиди демократії сподівалися, що кинувши в пашу імперії невільнику територію, можна відмінити її аплет. Однак ні!

Судети, ні! Літва чи Естонія не задовільнили завоюваними амбіціями Гітлера і Сталіна. Більше того, після покинутих лицею розпалила захисність і додала впевненості, що за відповідної поготовки і потурнані сусідів можна вчинити масштабніші акції і мати успіх.

Сьогодні нас хочуть переконати, що Чечня — російська територія, а чеченський народ — московський підданець. Та хіба ж на Росія 1817 року — не так давно, як для історії, — розпочала агресію проти Кавказу? Легендарний Шаміл оголосив газават — священна війна — і 25 років точилася кривава битва з російською навалою. І хоч «демократ» Ермолов з закликав «Смирні», Кавказ, ідеть Ермолова, Кавказ продовжує нерівну боротьбу. Лише через 42 роки, 1859-го, Чечня була переможена, але, як ми переконалися, не скорена і донині. Не кпрічуна, як пухло інформує Рейтер, а загарбана. І вітоди горді чеченці щораз, як тільки з'явилася наемнеша можливість, ставали на боротьбу з московським імперіалізмом. Вони наважилися скріпиться 1941 року зіткненням з двох імперських потворів, за що мало не весь народ було виселено з рідної землі у 1945 році.

То неже Чечня є внутрішньою справою Росії! Нехай юристи-міжнародники дадуть відповідь на запитання, чи має право народ

боротися з колонізатором за свободу, незалежно від того, коли він був поневолений?

І якож каузитично не була відповіда на це запитання, історія переконує, що жоден термін поневолення николи не був юридичною підставою для увіковічення рабства. 600 літ терпіння болгар турецьку неволю, але врешті скориністя ослабленім Оттоманської імперії і здобули незалежність. Кількасот кримських Курдінці переходили з рук в руки турецьких, але на початку ХХ століття відмінної народ, які втратили певну стабільноту і відносної безпеченості. Адже у недавно посталих держав неминучий болючий процес формування національної економіки, державної влади, і цей процес об'єктивно супроводжується кризовими явищами.

Імперська інформаційна служба ефективно манипулює масовою свободою і підгригає колоніальні, холопські настрої. А там, де цого замало, діється до зброй. Грузія, Азербайджан, Південно-Східна Азія... Терор осі Чечні. Детячі тисяч вимуштувані військових кинуто на жемчужну патріотів, які не хочуть стати на коліна. Західний світ відмовився наявіт від моральної підтримки чеченців. У унісіон з Козиревими лідерами європейських держав та США заявили, що чеченський конфлікт — внутрішня справа Росії. Ось так Борис Елцин заздалегідь дістав індульгенцію на роз'їзд Чечні.

Історія повторюється. Світ ухе пережив потурнання агресорів чи, певніше, агресарам, за що заплатив шістдесятма мільйонами людських жертв. Тоді, я і тепер, захиди демократії сподівалися, що кинувши в пашу імперії невільнику територію, можна відмінити її аплет. Однак ні!

Судети, ні! Літва чи Естонія не задовільнили завоюваними амбіціями Гітлера і Сталіна. Більше того, після покинутих лицею розпалила захисність і додала впевненості, що за відповідної поготовки і потурнані сусідів можна вчинити масштабніші акції і мати успіх.

Сьогодні нас хочуть переконати, що Чечня — російська територія, а чеченський народ — московський підданець. Та хіба ж на Росія 1817 року — не так давно, як для історії, — розпочала агресію проти Кавказу? Легендарний Шаміл оголосив газават — священна війна — і 25 років точилася кривава битва з російською навалою. І хоч «демократ» Ермолов з закликав «Смирні», Кавказ, ідеть Ермолова, Кавказ продовжує нерівну боротьбу. Лише через 42 роки, 1859-го, Чечня була переможена, але, як ми переконалися, не скорена і донині. Не кпрічуна, як пухло інформує Рейтер, а загарбана. І вітоди горді чеченці щораз, як тільки з'явилася наемнеша можливість, ставали на боротьбу з московським імперіалізмом. Вони наважилися скріпиться 1941 року зіткненням з двох імперських потворів, за що мало не весь народ було виселено з рідної землі у 1945 році.

То неже Чечня є внутрішньою справою Росії! Нехай юристи-міжнародники дадуть відповідь на запитання, чи має право народ

боротися з колонізатором за свободу, незалежно від того, коли він був поневолений?

І якож каузитично не була відповіда на це запитання, історія переконує, що жоден термін поневолення николи не був юридичною підставою для увіковічення рабства. 600 літ терпіння болгар турецьку неволю, але врешті скориністя ослабленім Оттоманської імперії і здобули незалежність. Кількасот кримських Курдінці переходили з рук в руки турецьких, але на початку ХХ століття відмінної народ, які втратили певну стабільноту і відносної безпеченості. Адже у недавно посталих держав неминучий болючий процес формування національної економіки, державної влади, і цей процес об'єктивно супроводжується кризовими явищами.

Імперська інформаційна служба ефективно манипулює масовою свободою і підгригає колоніальні, холопські настрої. А там, де цого замало, діється до зброй. Грузія, Азербайджан, Південно-Східна Азія... Терор осі Чечні. Детячі тисяч вимуштувані військових кинуто на жемчужну патріотів, які не хочуть стати на коліна. Західний світ відмовився наявіт від моральної підтримки чеченців. У унісіон з Козиревими лідерами європейських держав та США заявили, що чеченський конфлікт — внутрішня справа Росії. Ось так Борис Елцин заздалегідь дістав індульгенцію на роз'їзд Чечні.

Історія повторюється. Світ ухе пережив потурнання агресорів чи, певніше, агресарам, за що заплатив шістдесятма мільйонами людських жертв. Тоді, я і тепер, захиди демократії сподівалися, що кинувши в пашу імперії невільнику територію, можна відмінити її аплет. Однак ні!

Судети, ні! Літва чи Естонія не задовільнили завоюваними амбіціями Гітлера і Сталіна. Більше того, після покинутих лицею розпалила захисність і додала впевненості, що за відповідної поготовки і потурнані сусідів можна вчинити масштабніші акції і мати успіх.

Сьогодні нас хочуть переконати, що Чечня — російська територія, а чеченський народ — московський підданець. Та хіба ж на Росія 1817 року — не так давно, як для історії, — розпочала агресію проти Кавказу? Легендарний Шаміл оголосив газават — священна війна — і 25 років точилася кривава битва з російською навалою. І хоч «демократ» Ермолов з закликав «Смирні», Кавказ, ідеть Ермолова, Кавказ продовжує нерівну боротьбу. Лише через 42 роки, 1859-го, Чечня була переможена, але, як ми переконалися, не скорена і донині. Не кпрічуна, як пухло інформує Рейтер, а загарбана. І вітоди горді чеченці щораз, як тільки з'явилася наемнеша можливість, ставали на боротьбу з московським імперіалізмом. Вони наважилися скріпиться 1941 року зіткненням з двох імперських потворів, за що мало не весь народ було виселено з рідної землі у 1945 році.

То неже Чечня є внутрішньою справою Росії! Нехай юристи-міжнародники дадуть відповідь на запитання, чи має право народ

боротися з колонізатором за свободу, незалежно від того, коли він був поневолений?

І якож каузитично не була відповіда на це запитання, історія переконує, що жоден термін поневолення николи не був юридичною підставою для увіковічення рабства. 600 літ терпіння болгар турецьку неволю, але врешті скориністя ослабленім Оттоманської імперії і здобули незалежність. Кількасот кримських Курдінці переходили з рук в руки турецьких, але на початку ХХ століття відмінної народ, які втратили певну стабільноту і відносної безпеченості. Адже у недавно посталих держав неминучий болючий процес формування національної економіки, державної влади, і цей процес об'єктивно супроводжується кризовими явищами.

Імперська інформаційна служба ефективно манипулює масовою свободою і підгригає колоніальні, холопські настрої. А там, де цого замало, діється до зброй. Грузія, Азербайджан, Південно-Східна Азія... Терор осі Чечні. Детячі тисяч вимуштувані військових кинуто на жемчужну патріотів, які не хочуть стати на коліна. Західний світ відмовився наявіт від моральної підтримки чеченців. У унісіон з Козиревими лідерами європейських держав та США заявили, що чеченський конфлікт — внутрішня справа Росії. Ось так Борис Елцин заздалегідь дістав індульгенцію на роз'їзд Чечні.

Історія повторюється. Світ ухе пережив потурнання агресорів чи, певніше, агресарам, за що заплатив шістдесятма мільйонами людських жертв. Тоді, я і тепер, захиди демократії сподівалися, що кинувши в пашу імперії невільнику територію, можна відмінити її аплет. Однак ні!

Судети, ні! Літва чи Естонія не задовільнили завоюваними амбіціями Гітлера і Сталіна. Більше того, після покинутих лицею розпалила захисність і додала впевненості, що за відповідної поготовки і потурнані сусідів

Субота, 18 лютого 1995 р.

КРИМСЬКА СВІТЛІЦЯ

СЕСТРА НАША БІЛОРУСЬ

Білоруський народ не тільки наш сусід — з ним українці пов'язані багато спільногу у старожитній і новочасній кторі. Як Україна, Білорусь останнім століттями зазнавала жорстокого соціального, культурного та релігійного упинку з боку російського царя та більшовицької системи.

Ось лише кілька промовистих фактів із минулого сусідньої держави. Як вони перекулються з тим, що діялося в Україні?

Після остаточного поділу Польщі на початку XVIII століття в Західній Білорусі почалося шалене закріпачення селян. Збереглися «Ростини канцелярії генерал-прокурора о пожалованих крестьянах и киевлян в вечное и потомственное владение»: «генерал-фельдмаршал графу Петру Александровичу Румянцеву-Задунайскому, в разных поэтах — 17750 душ генерал-фельдмаршалу графу Александру Васильевичу Суворову-Рымникскому, волости Кобринской кр. — 13279 душ...»

Параходжансько, але карти подиви душі таємно-білоруського поетства 1794 року Суворова за радянськими часами були відшлющі в Білорусь назвами вульни у 35 містах і 24 містечках, ноги їм називалися 23 колгості. Поставлено жому і два пам'ятники у Кобринському районі. Може, за те, що на нього гнули шию 13 тисяч кобринських селян!

— 1826 року вітебськими віце-губернато-ром цар призначив сумнозвісного Михайла Амурянова-шателя. Пріхавши на нову посаду, той звернув увагу, що в судочинстві

тут користуються Литовськими статутами / білоруською мовою. У спеціальній записці на ім'я Миколи I Мурав'єв звернувся з пропозицією скусвати Литовський статут, які в навчальних закладах негайно перевести викладання всіх предметів на російську мову, відсторонити католицьку та уніатське духовенство від виковання молоді тощо. Що й було зроблено. А на додаток 1840 року цар розпорядився, щоб ніде, в жодному офіційному документі не вживалися назви Білорусь і Літва.

Про те, як Мурав'єв заліз краю, примищуючи появлення 1863 року, широко відомо. Тоді з'явилася ще одна ного записка Імператора, в якій говорилося: «Для утверждения русского владычества в Северо-Западном крае необходимо принять следующие главные меры... немедленно все высшие служебные должности по всем ведомствам, а также все места, имеющие прикосновение с народом, заменить русскими чиновниками, прочне же должности заменить русским постепенно... Заселять край русскими сколько возможно, сосредоточенное. Заселение это производить не отстраняя старообрядцев, ибо они более других сохраняют русскую народность...»

Спеціальним указом 1867 року було заборонено друкувати білоруською мовою книжки, газети і журнали.

Пропонуємо в уроках дослідження білоруських авторів про те, як розривається зі старовинним містом Полоцьком іван Гроздин, та про діячу білоруського відродження Сергія Полуяна.

Жовнірів? Заклики величного князя до шляхти, щоб вона стала на оборону країни від царя, не дали бажаного результату. В призначений день шляхта не приїхала до гетьмана. Волинська земля не прислала жодного чоловіка.

Тим часом Полоцьк боронився зовсім невеликими силами. Нерівний двобій міг тривати що довгий час (оборонці навіть робили вилазку і спробували відбити гармати), якби не тактичні помилки полоцького воєводи Станіслава Давойни. Заощаджуючи харчі запаси, він розпорядився відрівняти з міста 2 тисячі селян, які займаються різніми оборонними роботами, а царські вояки змуслили їх покарати відповідно для полоцького гарнізону. Скоріставши ворог із того, що воєвода, зосереджуючи сили тільки в Ніжинському і Верхньому замках, підірвали посади: під прикриттям густого диму стрільці вдерглися в місто, потім сюди підійшли артилерія. Тепер гармати зовсім збрізнили білоруським гарнізоном більшими залпами. Дерев'яні кріплення почали горіти. Крім того, під одну стіну московити зробили підкоп і там підривали пороховий склад. Вибух дуже пошикодив фортецю. «Вибух отримав 300 сажеок стени», — зазначав літописець. Оборонці західячи від диму, вибивалися з сил, а сподвижник на підмогу не лишався. І після цього штурму воєвода Давойна вирішив скріпиться зі старовинним містом. Спеціальним указом 1867 року було заборонено друкувати білоруською мовою книжки, газети і журнали.

Коли Лавонік відіїшов під опіку Віленського князівства, Літо-тавського, Жигмонту Августу пропонував Іванів Грохозький компроміс:

«вивести з Літо-тавського однією із московської і білорусько-південно-війська. Цар відмовився, що означало неминучий війні.

Весь 1562 рік мінав у перегонах та дрібних супітках поміж військами, неизвестними військовими силами Москви.

Чим же міг перешкодити гетьман Микола Радзивіл, коли в нього було всього... 3400

гвардійців, які відійшли з північних замкатах?

Захопивши місто, переможець не дотормав царського слова. На общину волою він

відпустив тільки 500 поліків, даючи їм хутра та інші дарунки. Це був сумнійний політичний знак: мовляв, з Польщею Москва воювати не збиралася. Всі інших — воєводу Давойну з дружиною і дітьми, єпископа Арсенія, шляхти, міщанство і селян, що ходилися в місті, підійшли з нападом іноземців, в лютій мороз, по снігових заметах по-

залишилися від диму, вибивалися з сил, а сподвижник на підмогу не лишався. І після цього штурму воєвода Давойна вирішив скріпиться зі старовинним містом. Спеціальним указом 1867 року було заборонено друкувати білоруською мовою книжки, газети і журнали.

Однак відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Гетьман відійшов під опіку Віленського князівства, але відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Коли Лавонік відіїшов під опіку Віленського князівства, Літо-тавського, Жигмонту Августу пропонував Іванів Грохозький компроміс:

«вивести з Літо-тавського однією із московської і білорусько-південно-війська. Цар відмовився, що означало неминучий війні.

Весь 1562 рік мінав у перегонах та дрібних супітках поміж військами, неизвестними військовими силами Москви.

Чим же міг перешкодити гетьман Микола Радзивіл, коли в нього було всього... 3400

гвардійців, які відійшли з північних замкатах?

Захопивши місто, переможець не дотормав царського слова. На общину волою він

відпустив тільки 500 поліків, даючи їм хутра та інші дарунки. Це був сумнійний політичний знак: мовляв, з Польщею Москва воювати не збиралася. Всі інших — воєводу Давойна з дружиною і дітьми, єпископа Арсенія, шляхти, міщанство і селян, що ходилися від диму, вибивалися з сил, а сподвижник на підмогу не лишався. І після цього штурму воєвода Давойна вирішив скріпиться зі старовинним містом. Спеціальним указом 1867 року було заборонено друкувати білоруською мовою книжки, газети і журнали.

Однак відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Гетьман відійшов під опіку Віленського князівства, але відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Коли Лавонік відіїшов під опіку Віленського князівства, Літо-тавського, Жигмонту Августу пропонував Іванів Грохозький компроміс:

«вивести з Літо-тавського однією із московської і білорусько-південно-війська. Цар відмовився, що означало неминучий війні.

Весь 1562 рік мінав у перегонах та дрібних супітках поміж військами, неизвестними військовими силами Москви.

Чим же міг перешкодити гетьман Микола Радзивіл, коли в нього було всього... 3400

гвардійців, які відійшли з північних замкатах?

Захопивши місто, переможець не дотормав царського слова. На общину волою він

відпустив тільки 500 поліків, даючи їм хутра та інші дарунки. Це був сумнійний політичний знак: мовляв, з Польщею Москва воювати не збиралася. Всі інших — воєводу Давойна з дружиною і дітьми, єпископа Арсенія, шляхти, міщанство і селян, що ходилися від диму, вибивалися з сил, а сподвижник на підмогу не лишався. І після цього штурму воєвода Давойна вирішив скріпиться зі старовинним містом. Спеціальним указом 1867 року було заборонено друкувати білоруською мовою книжки, газети і журнали.

Однак відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Гетьман відійшов під опіку Віленського князівства, але відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Коли Лавонік відіїшов під опіку Віленського князівства, Літо-тавського, Жигмонту Августу пропонував Іванів Грохозький компроміс:

«вивести з Літо-тавського однією із московської і білорусько-південно-війська. Цар відмовився, що означало неминучий війні.

Весь 1562 рік мінав у перегонах та дрібних супітках поміж військами, неизвестними військовими силами Москви.

Чим же міг перешкодити гетьман Микола Радзивіл, коли в нього було всього... 3400

гвардійців, які відійшли з північних замкатах?

Захопивши місто, переможець не дотормав царського слова. На общину волою він

відпустив тільки 500 поліків, даючи їм хутра та інші дарунки. Це був сумнійний політичний знак: мовляв, з Польщею Москва воювати не збиралася. Всі інших — воєводу Давойна з дружиною і дітьми, єпископа Арсенія, шляхти, міщанство і селян, що ходилися від диму, вибивалися з сил, а сподвижник на підмогу не лишався. І після цього штурму воєвода Давойна вирішив скріпиться зі старовинним містом. Спеціальним указом 1867 року було заборонено друкувати білоруською мовою книжки, газети і журнали.

Однак відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Гетьман відійшов під опіку Віленського князівства, але відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Коли Лавонік відіїшов під опіку Віленського князівства, Літо-тавського, Жигмонту Августу пропонував Іванів Грохозький компроміс:

«вивести з Літо-тавського однією із московської і білорусько-південно-війська. Цар відмовився, що означало неминучий війні.

Весь 1562 рік мінав у перegoнах та дрібних супітках поміж військами, неизвестними військовими силами Москви.

Чим же міг перешкодити гетьман Микола Радзивіл, коли в нього було всього... 3400

гвардійців, які відійшли з північних замкатах?

Захопивши місто, переможець не дотормав царського слова. На общину волою він

відпустив тільки 500 поліків, даючи їм хутра та інші дарунки. Це був сумнійний політичний знак: мовляв, з Польщею Москва воювати не збиралася. Всі інших — воєводу Давойна з дружиною і дітьми, єпископа Арсенія, шляхти, міщанство і селян, що ходилися від диму, вибивалися з сил, а сподвижник на підмогу не лишався. І після цього штурму воєвода Давойна вирішив скріпиться зі старовинним містом. Спеціальним указом 1867 року було заборонено друкувати білоруською мовою книжки, газети і журнали.

Однак відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Гетьман відійшов під опіку Віленського князівства, але відійшли відопоюти військовими, неизвестними військовими силами Москви.

Коли Лавонік відіїшов під опіку Віленського князівства, Літо-тавського, Жигмонту Августу пропонував Іванів Грохозький компроміс:

«вивести з Літо-тавського однією із московської і білорусько-південно-війська. Цар відмовився, що означало неминучий війні.

Весь 1562 рік мінав у перegoнах та д

ДЛЯ ДОБРА СВОГО НАРОДУ

18 лютого виповідається 140 років від дня народження Левка Платоновича Симиренка (1855–1920), українського вченого, помолога і пло-
довода.

Перші згадки про Симиренка відносяться до XVII ст. запорозького козака Степана Симиренка брав участі в боях з турками, татарами та поля-
ками. А також мав чималенку смаківку. За легендою, двадцять та ще четверо дітей. Отакий був козак!

Іого сина Федора, вільного, як вітер, козака, царівну Катерину II перетворила на кріпака. Та він був працелюбним, тож, орендував на річці Рось млини, зумів заробити грошей, щоб вики-
ти з кріпакства. Здобувши волю і займаючись млинарством, зібрав немалі гроші й записався до гільдії купців. Синів своїх — Платона та Василія — відправив учитися на куди-небудь, а в Париж, де вони здобули освіту в Політехнічному інституті.

Повернувшись у рідні краї, Платон став одним

із перших цукроварів в Україні. Він будував завод у селі Ташлик, а також заклав у родинному хуторі Мілево сад, якому судилося, образно ка-
жучи, стати головним садом України, де були введені славознані симиренківські сорти яблу-
ків, груш, спів. Але не через це увійшло ім'я Симиренків у нашу історію. Може, як нікто інший, Платон Федорович розумів духовні по-
треби нації. Він будував школи, церкви, підтримував українську книгодавництво справу.

Самі завядки матеріальній підтримки Симиренка в 1860 р. видано два «Бізбарі» Т. Г. Шевченка. Один з них — для вузького кола шанувальників поета, куди увійшли вилучені цензорами твори. Підтримував він також видання журналу «Основа».

Після смерті Платона чимало маєтності Симиренків переходить до його брата Василя — вченого-технолога й винахідника, який, до речі, спроектував машину для рафінування цукру. Як і його попередники, Василь Симиренко дібрав працю розвитку української культури, офіційно чи неї від випадку до випадку, а систематично десяти частину своїх до-
сить значних прибутків.

Значну роль у науковому та суспільному житті

України відігравав і Левко Платонович Симиренко, який присвятив своє життя садівництву. Пе-
ребувачко з 1879 по 1889 рр., за звязки з рево-
люціонерами на засланні у Сибіру, вивів моро-
зостікі сорти плодових дерев, котрі прижилися в суворих умовах півночі.

Повернувшись з ув'язнення в Україну, Левко Платонович з головою поринув в роботу. Створю-
вав помологічні роздадники, перший заклав у рідному Мілеві. Водночас збирала величезну ко-
лекцію кращих сортів плодових культур, створю-
вав школу для підготовки висококваліфікованих

спеціалістів-садівників. Симиренко висунув і

здійснив ідею створення помологічної колекції плодових культур. Розроблені ним методи вив-
чення сортів плодових культур, створений ним

проект сортаменту помологічної колекції і про-
мислових садів дістали високу оцінку фахівців. Окрім того, гордістю стали такі сорти яблунь, як

Ремент Симиренко, Ренет Ланцерберзький, Пепі-
Рібтон та ін.

За порівнянно короткий строк Левко Платонович присуджено велику золоту медаль Фран-
цузького помологічного товариства. То виник-
ло частина світового генофонду плодових куль-
тур. У його колекції було 3000 сортів плодових і

ягідних культур. Написав книгу «Україн-
ськість помологія», де підsumував свій трид-
цятирічний досвід.

На міжнародній виставці в Парижі 1894-го ро-
ку присуджено велику золоту медаль Фран-
цузького помологічного товариства. То виник-
ло частина світового генофонду плодових куль-
тур. У його колекції було 3000 сортів плодових і

ягідних культур. Написав книгу «Україн-
ськість помологія», де підsumував свій трид-

цячій досвід.

На міжнародній виставці в Парижі 1894-го ро-
ку присуджено велику золоту медаль Фран-
цузького помологічного товариства. То виник-
ло частина світового генофонду плодових куль-
тур. У його колекції було 3000 сортів плодових і

ягідних культур. Написав книгу «Україн-
ськість помологія», де підsumував свій трид-

цячій досвід.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В. Л. Сими-
ренка склалися трагічно.

За ініціюванням мічуринської теорії його 1933 р.
було засуджено до розстрілу. Безгруди, спроектував
машину для рафінування цукру. Як іого попередники,
Василь Симиренко загинув від бандитської кули. Його
справу проводив син Владомир, який у 20—
30 роках ХХ ст. вів наукову роботу у Всесоюз-
ному інституті підвидного плодово-ягідного госпо-
дарства. Та життєва й наукова доля В.